LUTAD MOT KLIPPAN - KAPITEL 3

Spara som PDF

Lyssna till bokens Kapitel 3 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till Kapitel 4 -→

(Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

väcker förundran

"Örat som hör och ögat som ser, båda har HERREN gjort"(Ordspråksboken 20:12)

Jag inleder det här kapitlet med en dikt jag skrivit som heter:

Dagspärlor

Det stora är ofta just det lilla

Fast det kan verka obetydligt på nåt vis

Tänker på gårdagens glimtar

Inget märkvärdigt och storslaget precis

Men jag tror att livet ofta finns i det enkla och ringa

Där får små fina ting plats att glimma till

Och i de små men värdefulla ögonblicken

Finns så mycket att upptäcka för den som vill

I ett väntrum igår satt ett par i äldre år

Vi språkade om smått och stort, en liten stund som gick

De berättade om sina liv för mig

Dyrbara förtroenden jag fick

Om sommarstugor, stroke och om en hand obrukbar

Ett litet men givande samtal det var

Sänt ner till mig en måndag, från vår himmelske Far

En dag kan ses som tråkig och grå

Men den kan vara fylld av små pärlor ändå

Om du väljer att tro, att bakom molnen är himlen alltid blå

Oavsett hur dagen tar form

Så berättar många små pärlor, att det finns en kärlek enorm

Miraklet som alltid "fungerade"

Jag tror att Jesus vill ge oss sin frid i vardagslivet och frid kommer inte av att uppleva och jaga efter kickar och upplevelser. Den som kan vara tacksam för det lilla kan vara tacksam för mycket. Jag kan ta min egen pappa som exempel. Han bor på ett demensboende men är fysiskt pigg och ofta på gott humör, och han blir så glad när jag och mina storasystrar kommer och hälsar på honom. "Jag är rik som har mina flickor" var det senaste han uttryckte när vi var där för att fira honom på hans födelsedag. När jag var med i församlingen Arken, så gled vardagen undan för mig och det fina och lilla försvann och jag såg det inte, på bekostnad av "det stora". Jag var för upptagen med att jaga mirakler och springa på möten. Jag tänker på mirakelkonferensen som hålls varje sommar i församlingen Arken, med tre möten om dagen. Då brukar stolar radas upp nedanför plattformen och de som har dåliga ryggar och ett ben som är längre än det andra uppmanas att komma fram. Sedan pågår för fullt benförlängning. Tänk

att Gud förlänger ben där! Eller gör han verkligen det? Ja, jag tror på att Jesus helade människor och utförde mirakel och jag tror på att Gud i sin suveränitet gör det än idag, men jag tycker bara det är så konstigt att benförlängning i församlingen och i många andra sammanhang, alltid sägs fungera, medan andra helanden inte sker, så som till exempel att personer reser sig ur sina rullstolar.

I USA och kanske även här i Sverige går de ut på gatorna och ber för människor att deras ben ska växa ut. Varför vågar de inte gå fram till personer som sitter i rullstol och be för dem? Eller varför besöker de inte sjukhusen och ber för alla sjuka där? Kan det vara så att det är svårare att fuska med? Tänk dig någon som har suttit halva eller hela sitt liv i rullstol. Självklart skulle den personen vilja kunna gå igen och få uppleva ett ögonblickligt mirakel. Det tror jag verkligen. Men det kan ju också vara så att den personen har en nära och djupt harmonisk relation med Jesus och är tacksam för mycket i sitt liv. Personen kanske har en tro som inte krampaktigt innebär en frenetisk jakt på att det stora mirakulösa helandet plötsligt ska ske. Kan det vara så, förlåt min ironiska ton, att böner för benförlängning innebär stor manipulation och ett trick för ögat? Tror benförlängarna verkligen på det själva? Eller intalar de sig att det sker?

Placebo-effekten

När de bad i församlingen att mirakel skulle ske så uppmanades personerna ifråga att efter en stund känna efter, genom att till exempel lyfta på en arm eller känna efter i ryggen hur "benförlängningen" gått. Hade det blivit lite bättre? Kanske tjugo, tio eller femtio procent bättre? Ofta svarade personerna som blivit bedda för att det blivit bättre. Men placebo-effekten är stark och ska inte underskattas! Därför kan det också förekomma att människor faktiskt reser sig ur sina rullstolar och går några steg, men det blir kortvarigt. Vi ska heller såklart inte underskatta vad Jesus kan göra genom förbön, och jag vill inte ta tron på vad han förmår ifrån dig, men jag vill avslöja charlatanер och mirakelpredikanter som FÖRFÖR din tro genom falska tecken och under. Viljan att tro att ett mirakel har skett kan göra att smärta tillfälligt släpper och har inget med ett egentligt mirakel att göra, tyvärr. Tron och tilliten till Gud är så viktig och jag tror att Gud kan göra precis vad han vill och även mirakel, men ofta kom dessa personer som fått miraklet sedan fram för förbön en vecka senare igen när smärtorna kom tillbaka. De hade då inte "behållit" sitt helande, enligt Trosrörelsens undervisning, och många klandrade säkerligen sig själva för att helandet inte höll i sig. När Jesus utförde mirakel så kunde man inte "förlora" sitt helande. Det var utan brist för Gud gör inget halvdant.

En tjänstegåva vid namn Graham Powell som årligen kom till församlingen berättade om en liten flicka som kom till ett mirakelmöte med mycket dålig syn och hon hade enormt tjocka glasögon. Predikanten bad för henne och hon fick fullgod syn och behövde inte längre sina glasögon. Men när hon kom hem till sin cyniske och mycket negativa pappa, så trodde han inte på miraklet och tyckte det vara bara trams och att hon skulle ta på sig sina glasögon igen. Genom pappans otro förlorade flickan helandet och fick åter börja använda sina tjocka glasögon. Jag vet inte vad man ska tänka om den här berättelsen, men låter det inte som om tron då beror bara på människor? Kan man förlora sitt helande så lätt bara på grund av en annan människas negativa inställning? Var det inte ett större mirakel än så? Jag överlåter det till dig att bedöma, men jag tror att vi kan vara trygga när Jesus gör något och inte behöver vara rädda för att bli av med det. En sorglig berättelse är det iallafall. Kan det ha varit ett falskt under som flickan upplevde? Allting får vi inte svar på, men i Trosrörelsen/Word of Faith Movement beror så mycket på oss människor och inte på Gud som är allsmäktig och gör vad han vill, oberoende av människors känslor och attityder. För i Psaltaren 115:1 står det:

"Vår Gud är i himlen, allt vad han vill, det gör han."

En humla är ett mirakel

Mitt hem blev dammigt, jag orkade sällan träna eller ta promenader. Jag var alltid utmattad och i en slags dimma och sörja och stapplade fram. Jag var som en pelikan i öknen som psaltarpsalmen beskriver så bra (Ps 102). Jag tappade bort min nyfikenhet på familj och vänner i Halmstad. Efter avhoppet såg jag foton på min familj på Facebook, som jag aldrig lade märke till under åren i församlingen. På bibelskolan ”Jesus helar och upprättar” fick man höra om fler stora mirakulösa berättelser. En lärare hade varit i himlen och en annan hade fått besök av Jesus på sin balkong och de hade en dialog där. Jesus hade sedan kysst henne på kroppen och hon hade blivit förvandlad. Jag måste undra om det verkligen var Bibelns Jesus! Besöker han människor i deras hem idag? Jag tänker att han lovat att komma tillbaka på himlens skyar och att det är först då vi får se honom igen (Apg 1:11). Det står också i Joh 3:13:

"**Ingen har stigit upp till himlen utom den som stigit ner från himlen: Människosonen.**"

Paulus berättar i 2 Kor 12:1 att han blev uppryckt till tredje himlen och han, den store Aposteln som blev uppryckt till paradiset, fick höra ord som ingen människa kan eller får uttala. Ofta blir naiva kristna så imponerade av vittnesbörd om människor som till exempel säger sig ha varit i himlen. Men jag tror att Gud vill

att vi ska lägga märke till små fina saker i vardagen, som är full av mirakler. Ser vi fina och viktiga, för Gud dyrbara och värdefulla detaljer runt omkring oss? Gud är intresserad av vår vardag och vi behöver inte rusa till platser och "hämta hem" honom i väckelser på andra sidan jordklotet där de skriker "Fire!". Han är nära, så nära. Han ser det som är väldigt smått och som kan verka obetydligt i många människors ögon. Det är klart att Gud bryr sig om det som är litet och skört. Han älskar ju barnen. Dem tillhör himmelriket (Matt 19:14).

Gud har skapat så mycket mångfald och skönhet i sin skapelse. Se på en liten nyckelpiga med sina prickar. Eller humlan som flyger fast den är så "tung" och egentligen inte borde kunna flyga. Visst är det ett litet fint vardagsmirakel man kan reflektera över en stund? Kan du uppskatta ett djurprogram på TV? Man kan få många goda skratt av att se in i djurens värld, till exempel apornas. Ser du en liten söt småfågel som sjunger så vackert på en kvist? Gud tar sig tid och stannar upp, gör jag det? Gör du det? Man kan förundras över att en maskros kan växa upp genom asfalten. Man kan också förundras över att hjärtat inte slutar slå. Att vi ser samma regnbåge på himlen som Noa såg när Gud gjorde den som ett löfte att han aldrig mer skulle sända en syndaflod över jorden. Vi kan också begrunda storheten i att vi som tror kommer att leva ***för evigt***! Hörde du fågelsången utanför fönstret i morse? Jag tror inte jag uppskattade den som jag borde de förmiddagar jag skyndade iväg till möten och konferenser.

En väninna till min mamma skulle ut och hämta posten en morgon och möttes av en skönsjungande rödhakesångare. Hon var glad hela den dagen, berättade hon. Har du sett hur vackra snöflingor kan vara? Har du lagt märke till vårblommorna i diket eller cyklade du bara förbi och såg dem inte? Har du sett en bild på uppförstorade sandkorn? I ett mikroskop blir de talande små mirakel utan att säga ett ord. Ett avtryck och ett uttryck för Guds kärlek. Lägger vi märke till saker och ting när vi är ute och går eller stressar vi ofta från punkt till punkt utan att stanna upp inför de små miraklerna? Tänk på hur mycket det finns att förundras över om vi ser oss omkring. Naturen är full av Guds små och stora, outgrundliga mirakel.

På Facebook blev jag en dag helt imponerad över Guds skaparhand när jag fick se en video där människor plockar flodmusslor i vattnet. När de öppnade dem fanns inuti de mest fantastiska vackra pärlor, en var gigantisk och säreget lysande blå! Andra pärlor var små och gula och rosa. Tänk att Gud väljer pasteller också, inte bara jordfärger. Jag kan bli förvånad över att det finns människor som kallar sig ateister när jag ser dessa unika kreationer ur Skaparens hand. Precis som Romarbrevet 6:1–5 säger så kan de själva se Guds avtryck i naturen. Gud är

alltings ursprung och en mästerlig skapare och hans under finns som bevis överallt att beskåda. Fjärilen är ett exempel på ett mirakel i dess process från puppa till larv till obeskrivlig flygande skönhet och en mirakelpredikan i sig. Jag ber att vi ska förundras, vara ödmjuka som barn och bli alltmer tacksamma.

"Kom och se vad Gud har gjort, förunderliga gärningar bland människors barn." (Ps 66:5)

Känner du vad maten smakar eller slänger du i dig den? Bubblan har spruckit och du är fri från sekten! Han har gjort ditt mörker ljust (Ps 18:29) och du är fri som en fjäril som kommit ur puppan. Att ha en ödmjuk och positiv attityd till själva livet är något som jag tror hjälper både oss själva och vår medmänniska. Det verkar så hurtigt att skriva att man ska vara tacksam för de små miraklerna, men jag tror att till exempel bitterhet och oförlåtelse är en resignerad och livsfarlig slags "slutstation" där man har parkerat i uppgivenhet och låst sig inför livets överraskningar och oförutsägbarhet i vardagen.

Jag tror Gud vill att vi ska njuta av det han har skapat. När jag hade skrivit detta kapitel så omsatte jag det i praktiken och bestämde mig för att gå på blomjakt med siktet inställt på just små blommor, som man vanligtvis kanske inte lägger märke till. Jag hittade åtminstone en väldigt ovanlig liten rosa blomma jag aldrig sett förut och mobilkameran tog en mycket fin närbild så den såg större ut än den var. Vilken kontrast till att sitta i timtal och lyssnade på pastorernas predikningar. Gud har humor. Ofta tar vi både oss själva och andliga sammanhang och stora predikanter på för stort allvar. Vi placerar dem på piedestal och oss själva och vår urskiljning förminskar vi i tron på att DE kan Bibeln bäst. Vi kan slappna av nu. Du behöver inte vara en *people pleaser* längre. Du är fri!

Den goda delen

Jag skriver det lika mycket till mig själv som till dig som läser den här boken. Vi behöver uppskatta naturen och de små tingen i vardagen för du är mer än sekten du var med i. Om du fortfarande dras tillbaka till församlingen ibland i tankarna, tänk då på att du blev SÅ matad, SÅ hjärntvättad och du blev SÅ korvstoppad och "mind controlled". Är det inte nog nu? Räcker det inte nu? Är det inte skönt att vara därifrån? Gå ut i Guds natur som sjuder av liv och gläd dig! Låt skogen, vatten, djur, blommor och människors vänlighet och vänskap läka dig. Läs Guds ord noga och med eftertänksamhet. Om du väljer den goda delen, att som Maria sitta ner och lyssna till Jesu ord, kommer det inte att tas ifrån dig (Luk 10:41-42). Marias syster Marta var stressad och tyckte att Jesus borde bry sig om att Maria inte hjälpte till. Jag tror att bön och bibelläsning varje dag, morgon eller kväll,

banar vägen för en god dag och förebygger stress. Värdet av att ha goda och nära vänskapsrelationer tycker jag inte nog kan betonas. Om du inte har så många vänner är min bön och önskan att du ska få det.

Jag tror att Jesus hade många vänner, till exempel lärjungarna och Maria, Marta och Lasarus. När Lasarus legat död inne i en grav i fyra dagar, så visste Jesus att han "bara sov" som han uttryckte det och han själv skulle uppväcka honom från de döda. Ändå grät Jesus över att Lasarus var död, för han tyckte så mycket om sin vän. Jesus var mänsklig, sann Gud och sann människa. Relationer är så viktiga i vårt vardagsliv. Jag har både vänner som är kristna och de som inte är troende. Somliga människor kan av naturen vara så mjuka, empatiska, vänliga och godhjärtade. Man skulle kunna tro att de är pånyttfödda kristna med Andens frukter i full blom i sina liv, men Bibeln är tydlig med att alla människor har syndat och saknar härligheten från Gud (Rom 3:23). Jag ber att vi, både du och jag, ska få förmedla Guds kärlek och ljus och vara en kristusdoft in i våra ofrälsta vänners liv så att de också vill lära känna Jesus och börja följa honom.

Ett vardagligt samtal med en god vän kan många gånger betyda så mycket. Om vi bara är upptagna med en kyrkas trosprojekt och verksamhet, så hinner vi inte träffa våra vänner. Det står i Bibeln att vi ska sprida evangeliet och jag har provat på gatuevangelisation här i centrala Halmstad. Det gick bra och jag deltar i bland i evangelisationen och ibland sker evangelisation bäst i samtal med människor i olika situationer, som i dikten i början på det här kapitlet. Jag fick tillfälle att berätta för det äldre paret att jag var troende. En gång när jag satt på en restaurang med en vän, började vi prata med en kvinna vid bordet bredvid. Jag kunde känna att den helige Ande manade mig att prata med henne om tron och jag upplevde också att jag skulle fråga henne om hon hade kristna personer i sin släkt. Till en början svarade hon nej, sedan kom det fram att hon hade släktingar som var med i Frälsningsarmén. Jag sa till henne att Gud sökte henne. Jag tror att vi behöver vara öppna för Guds maningar i vardagslivet, så kommer vi att få se många små värdefulla saker hända. Jag tänker på berättelsen i Bibeln om den barmhärtige samariten (Luk 10:25-37). Både prästen och leviten lät den misshandlade mannen på marken ligga och gick förbi honom utan att bry sig. Kanske prästen hade bråttom och var på väg till kyrkan och tyckte att han inte hade tid eller intresse för att hjälpa mannen. Det för mina tankar till oss som varit sektberoende och som hängde upp våra liv på att skynda till möten, istället för att uppmärksamma våra medmänniskor och värdesätta vardagens stora och små glädjeämnen och välsignelser. Att hjälpa någon i vardagen kan vara en välsignelse. Den som vederkvicker andra blir själv vederkvickt (Ords 11:25).

Att göra sig beroende som ett barn

När jag var med i församlingen Arken så kände jag både en slags auktoritetsfruktan för pastorerna och vissa av de andra ledarna, jämsides med en respekt och form av beundran för dem. Det är kanske inte så konstigt, för pastorerna där och liknande församlingar, säger att de är profetiska och förmedlar vad Gud säger och även om de uttrycker att man ska pröva vad som sägs, så är det något som medlemmarna sällan gör, det är min upplevelse. Därför blir de ofta ofelbara "språkrör" för Gud och det gör att många medlemmar sätter pastorerna på en piedestal och jag tror att detta kan skymma sikten av Gud. Barn är ofta spontana och har många gånger inte så mycket människofruktan. De har oförstörda sinnen och är ofta nyfikna på små ting i vardagen som vi vuxna inte tycker är lika spännande. De är naturliga och kan vara brutalt ärliga med vad de känner och tänker. Auktoritära ledare skapar fruktan och slaveri hos ärliga kristna och stryper likt en orm till barnaskapet och tilliten till Gud. Eftersom vi ser ledarna istället för Gud och vill lyda vad de säger som underherdar, så hamnar vi i ett mentalt fängelse. Vi blir våra egna fångvaktare. I församlingen sa man att om det inte passade att följa underherdarna så var vi fria att gå. Men det kan vara svårt att frivilligt lämna när man tror att församlingen är den enda rätta platsen på den här jorden. Då behövs ett övernaturligt ingripande från Gud själv, genom hans stora nåd. Barn visar tillit till och med mot föräldrar som inte är snälla mot dem, så stort är förtroendet. Vi behöver vara beroende som barn till Gud, som dessutom är en god Far.

"**Om nu redan ni, som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, skall då inte Fadern i himlen ge helig ande åt dem som ber honom?"** (Luk 11: 13)

I Mark 10:14 säger Jesus: **"Låt barnen komma till mig och hindra dem inte."**

Det är alltså barnen som Jesus talar om här, men man skulle också kunna tänka sig att han menar vi som är Guds barn, att vi kan bli hindrade i vår vandring med Gud, ja hindrade i vårt barnaskap och vår enkla tro och förtröstan. Auktoritära ledare kan stå i vägen i relationen med Jesus och vara ett hinder! Det finns de som till och med får sin tro förstörd efter en tid i en trosrörelseförsamling eller en sekt av något annat slag och somliga vill aldrig mer ha med Gud eller tron på honom att göra. Jesus sa till sina lärjungar:

"Det är oundvikligt att förförelserna kommer, men ve den genom vilken de kommer. Det vore bättre för honom att ha sänkts i havet med en

kvarnsten om halsen än att kunna förleda en enda av dessa små." (Luk 17:1–2)

Här tror jag Jesusmenarbåde de små barnen omkring oss samt vi som är Guds barn och lärjungar till Jesus. Ju mer du förstår att du är "liten", desto mer beroende av Gud kommer du att vara. Paulus sa att han var den minste av apostlarna och att han var så som ett "ofullgånget foster" (1 Kor 15:8). Johannes döparen ville inte heller upphöja sig själv så som auktoritära ledare gör. Han var intresserad av att bana vägen för Jesus och sa:

"Hanmåste bli större och jag mindre." (Joh 3:30)

Jag tror inte vi behöver vara "barnsliga" men ju mer vi förstår vårt beroende av Gud som ett litet barns beroende av sin mamma och hur viktigt det är att studera Guds ord, desto bättre är det.

Jesus i vardagen

Gud har gjort stora saker i mitt liv. Min kära mamma blev frisk från elakartad cancer med dödlig prognos när jag var väldigt ung. Hon fick cellgifter och tappade håret, blev bättre så att håret växte ut men insjuknade igen och tappade det en gång till. Hon var för sjuk för benmärgstransplantation och vi var rädda att hon inte skulle klara det när hon blev inlagd i Lund. Men plötsligt en dag. Hon fick strålning där och oväntat började hon bli bättre och bättre. Sjukdomen gav vika och miraklet var faktiskt ett faktum. Fem år senare var hon friskförklarad. Jag fick behålla min mamma. Tänk vilken god Far vi har. Jag kan se hur Gud hållit sin beskyddande hand över mig och min familj på många olika sätt i små och stora prövningar, somliga så svåra situationer att det nästan var svårt att härda ut. Men Gud visade på utvägar. Men i det här kapitlet är det de små undren jag vill skriva om, för att du om du tidigare jagat efter tecken och under, ska förstå att Gud verkar nära ditt hjärta för att skapa tillit och förtröstan inom dig.

Jag blir förundrad och tacksam över de stunder när jag påtagligt kan uppleva Guds kärlek och närvaro i vardagen och verkligen se hans hand i det lilla och sätta stort värde på det. Jag bor ju i västkuststaden Halmstad, en stad med omkring 105 148 invånare, som ibland kallas "staden med tre hjärtan". Häromdagen slog det mig att det faktiskt på många sätt, *är* en stad med mycket kärlek och god välvilja, ja en stad med tre hjärtan. Ja, jag vet, här finns alkohol och drogproblem och våld innanför hemmen som vi inte vet någonting om. Det finns som i alla städer ensamhet, sjukdomar, psykisk ohälsa, misär och så mycket mer. Men det jag har i åtanke är de små glimtarna av Guds kärlek som gör sig

märkbar i det lilla i vardagen. I Svenska kyrkan serveras det sopplunch på bland annat tisdagar och fredagar. Att träffa människor under denna stund och äta god vällagad soppa för en dessutom billig slant, är något jag sätter värde på och som innebär Jesu närvaro i vardagen för mig. Jag tycker inte att allt som Svenska kyrkan gör är bra eller bibliskt, men i en liten särskild kyrka har jag känt mig välsignad när den kyrkan har filmkvällar en gång i månaden. Då startar kvällen med fika och sedan ser vi en film tillsammans och efteråt sitter vi på stolar i en ring och de som vill får dela en tanke eller flera som de fick av filmen.

En kväll var det filmen "Uppvaknanden" vi skulle se. En film från 1990 som handlar om en läkare i New York som skulle hjälpa patienter i kronisk koma att komma tillbaka till verkligheten med hjälp av läkemedlet L-dopa, år 1969. Den första patienten som spelas av Robert di Nero svarar positivt på medicinen och läkaren som spelas av Robin Williams får tillåtelse att ge L-dopa till hela avdelningen som då på ett mirakulöst sätt kommer till liv under några veckor på sommaren. Jag hade sett filmen tidigare, men när jag nu såg filmen igen i grupp, hände något speciellt. Den var ännu bättre andra gången och jag blev djupt berörd eftersom filmen har många tänkvärda scener med mycket kärlek och det var också vad jag sa när jag skulle dela mina tankar efteråt i gruppen. Det behöver inte vara en kristen film eller kristen musik för att man ska kunna associera till Guds kärlek och Jesus kärlekshandling för oss på korset. Du kanske inte håller med mig, men jag tycker det finns många filmer och sånger som kan föra tankarna till Guds godhet och nåd. Det fina med att alla under filmkvällen får dela tankar om filmen vi sett, är att alla har lagt märke till olika scener och därför har olika upplevelser. Ofta har någon satt värde på en filmscen som jag själv inte har tänkt så mycket på. Vi människor kan verkligen berika varandra, inte minst i en kristen församling där vi är systrar och bröder. "Uppvaknanden" är en film med många djup och rika budskap. Sopplluncherna och filmkvällarna är inga direkta mirakel i vardagen, men det är tillfällen som för mig och säkert många andra inger tacksamhet och en känsla av mening.

Om att landa där man landat

"Och sök den stads bästa dit jag för er i fångenskap och be för den till HERREN. När det går väl för den, går det också väl för er." (Jeremia 29:7)

Detta bibelord får mig att reflektera över att i många karismatiska församlingar så tror man att vi måste "binda andemakter" och "furstar" över städer och kanske över staden vi bor i och gå runt och be och proklamera, deklarera och befalla för att människor ska kunna bli frälsta. Jag tror verkligen inte det behövs och jag tror

att vi bara behöver vända oss till Gud och be till honom för staden och välsigna den, och med hjälp av Guds nåd sprida vänlighet och kärlek där vi rör oss.

Att vara tacksam över min hemstad är något som slog mig bara häromdagen, då jag ofta i tankarna varit på väg att flytta härifrån. Efter tiden i Arken har jag ibland haft en känsla av andlig hemlöshet och sökt i olika städer efter en församling och funderat på flytt. Är du tacksam över den stad där du befinner dig, och kan du se Guds kärleksfulla hand i vardagen i din stad? Jag är tacksam över att jag bor i en stad med mycket vatten. Vi har havet och gott om otroligt fina stränder. Att vi också har gratis utomhusbassänger man på sommaren får nyttja, är ännu en välsignelse. Min avsikt är inte att göra reklam för Halmstad nu, men jag vill förmedla hur jag sett Guds kärlek här på olika sätt och att tacksamhet blir en rik tillgång i din relation med Jesus.

Glimtar av Guds kärlek

Vi har ett ställe som heter "Alla hjärtan hus" dit äldre personer får komma och fika och lyssna på föredrag och levande musik. Vi har ett annat ställe som heter "Träffpunkt Bredgatan" för människor som har eller har haft psykisk ohälsa och dit får man komma och till exempel måla, rita och fritt använda penslar och färg. De har också promenader, mat och fika, stick och virkgrupp, de har haft skrivarcirkel, spelgrupp, föredrag och mycket mer, och personalen som jobbar där är fantastisk. Detta ställe har kommit att betyda så mycket för mig. Nej, jag vet att det inte är kristet men kom då ihåg att Gud kan använda precis vad han vill för att lyfta och stärka dig i vardagen. Om du har vänner och en familj som bryr sig om dig, så är det en oerhört stor källa till tacksamhet och vardagsglädje. Kanske är det verkligen så att du ska flytta från din hemstad eller staden där du befinner dig, det vet bara du. Men det kan också vara så att du behöver få upp ögonen för platsen du är på. Att landa i en liten stad efter att ha varit med i ett osunt församlingssammanhang, kan ta sin lilla tid. För mig har det tagit några år att verkligen trivas i min egen hemstad, efter uppbrottet år 2015 från församlingen och Stockholm. Jag tyckte det var mycket tråkigt och händelsefattigt att bo här i början, utan täta konferenser och långa helandemöten. Att då upptäcka att man verkligen är där man ska vara och inte ska bryta upp, blir ett stort tacksägelseämne och en källa till frid. Ibland gör Gud långsamma mirakel som till ande, kropp och själ kan ta en stund. Vi kan få öppnade ögon inför en situation. Guds ord förvandlar och förnyar våra sinnen.

"Anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det

som är gott, behagar honom och är fullkomligt." (Rom 12:2)

Tillbaka till det där att Gud kan använda profana låtar och filmer: En morgon vaknade jag oväntat med en sång i huvudet. Det var "Ännu doftar kärlek" med Marie Fredriksson och jag blev mycket förvånad för jag hade varken tänkt på henne eller lyssnat på den låten på väldigt länge. Jag visste i mitt hjärta att det var en liten hälsning från Jesus just där och då och jag blev så uppmuntrad och berörd. Att se fram emot saker och ha förväntan är inte fel, men det är så värdefullt att vara närvarande i nuet, tacksam för det som finns runt omkring och inom räckhåll. Att upptäcka att man kan vara tacksam för vardagens små mirakel och erfara Guds kärleksglimtar i det vi ser, hör, smakar och känner, tror jag är en stor källa till förnöjsamhet i vårt barnaskap hos Gud.

Ibland

Ibland behöver du stanna upp inför en liten blomma

Därför att vår Fader i sin kärlek stannar upp just inför den

Och ibland behöver du säga tack för mina andetag

Därför att vår Fader i sin kärlek är så glad just för dem

Och ibland behöver du vara tyst och lyssna, så att den sanna

lovsången börjar framträda i ditt hjärta

Ibland behöver du stänga ner, skala av, tona ner och våga dö

För att Kristus ska ta gestalt i dig

Abba Pappa

Målning av Anna-Karin

Vi får ropa Abba Pappa

Med eller utan tro

Med honom i båten, kan vi utan åror ro

Om vi sjunker är han där

Om det bottnar eller bär

Så en Allsmäktig, kärleksfull Far han är

Det lilla barnets horisont

Segrar vid varje front

Härifrån till himlens boning

Tro som ett barn på Jesu försoning

De stora och mäktiga kommer inte först

För Jesus sa att barnen är störst

Låt oss vara små, men inte utan list

När fienden hotar och larmar

Kan vi springa in i Faderns armar

Där trygghet finns och ingen brist

Till Kapitel 4 -→

←- Till Kapitel 2

←- Till Förstasidan